

ת"פ 46530/06/17 - מדינת ישראל נגד א.א.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 46530-06-17 מדינת ישראל נ' אנגדאו

בפני
בעניין: כבוד השופט אייל כהן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
א.א.

הנאשם

ב"כ המאשימה- עו"ד חן זערור

ב"כ הנאשם- עו"ד נעמי כהן

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה תקיפה סתם, מכוח סעי' 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. על פי הכרעת הדין, הנאשם, יליד 1974, הגיע ביום 28.2.17 לבית אימו כשהוא בגילופין. לאחר חילופי מילים בין השניים זרק הנאשם לעברה של אימו צלחת אוכל מפלסטיק ובה מאכל מסורתי (אינג'רה) הכולל רוטב. המזון פגע בפניה של האם. הנאשם זוכה מן הטענה לפיה היכה את אימו בידה.

בהכרעת הדין ציינתי, בין היתר, כי ההרשעה נסמכה על גרסת האם במשטרה, אותה העדפתי כמהימנה על פני עדותה המגוננת לפניי וחיזוקים לאותה גרסה. עוד ציינתי את דרך התנהלותו של הנאשם, אשר בחר שלא להעיד, אך בד בבד הפריע למהלך הדיון אגב השמעת אמירות שונות המביעות מצוקה אישית.

טיעוני הצדדים לעונש

בטיעונה לעונש, ציינה ב"כ המאשימה את עברו הפלילי של הנאשם, גם בעבירות אלימות; כן ציינה כי הושתו עליו מאסרים ומאסרים מותנים שלא היה בהם כדי להרתיעו. בנוסף, עמדה התובעת על כך כי הנאשם בחר שלא להודות ובשל כך נאלצה אימו להעיד (-) במשתמע טענה כי אין הוא זכאי לאותה הקלה הניתנת למי המודה). לשיטת המאשימה, מתחם העונש נע בנסיבות בין מספר חודשי מאסר בפועל לשנת מאסר. העונש ההולם לטעמה הוא "מאסר קצר",

עמוד 1

מאסר מותנה והתחייבות להימנע מביצוע עבירת אלימות. התובעת לא תמכה את טיעונה בפסיקה, אך עתרה להגישה בהמשך.

מנגד, הדגישה ב"כ הנאשם כי הנאשם זוכה מהכאת האם והורשע אך בגין השלכת המזון, כשהוא בגילופין. אמנם הנאשם הורשע, שכן די בחזקת המודעות לשם הרשעה בעבירת התקיפה ועם זאת אין המדובר במי שביצע את העבירה בכוונת מכוון, כשהוא מודע למעשיו באופן מלא וצלול. יש להתייחס לאירוע באופן מידתי. הנאשם ואימו אינם בקשר מאז האירוע ומעדות האם עלה כי היא אינה חוששת ממנו ומבקשת כי ישוב לגור איתה. עוד ציינה, כי הנאשם נמנע מלהעיד למען עצמו בשל הקושי הרגשי בו היה נתון וכי היא סמוכה ובטוחה כי הוא מתבייש במעשהו. הנאשם "חי באופן הישרדותי". המדובר בגרוש ואם לשניים שאינם בקשר עימו מזה שנים, המתגורר במחסן שבבית הקברות ברמלה. הנאשם נותר חסר כל לאחר גירושיו ולמעשה הוא דר רחוב הסובל מקור החורף וחום הקיץ, כמו גם מרעב. עוד ציינה, באשר להרשעתו האחרונה בה נדון לתשעה חודשי מאסר בפועל, כי באותו הליך נותר עצור באופן לא מידתי משך תשעה חודשים, רק משום שלא היה בידו להמציא ערב.

הסניגורית התנגדה להגשת פסיקה לאחר הדיון ע"י התובעת, נמנעה אף היא מלהגיש פסיקה וציינה כי לשיטתה יש להסתפק בנסיבות בהשתתף מאסר מותנה והתחייבות, בלבד.

הנאשם ציין בדבריו "כמה אפשר לחיות? אתה רוצה להכניס אותי תכניס אותי. אין לי כוח...תקשיב לי מהלב", ביקש כי גזר הדין יינתן על אתר, ציין כי הוא ישן בבית קברות, כי הוא מוכר ברווחה וכי הרשעתו האחרונה נוגעת אף היא לרווחה.

דין וגזירת הדין

עקרון ההלימה - הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה מבקשת לקבוע את העקרונות והשיקולים המנחים בה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם, לשם גזירת עונשו של נאשם בנסיבות העבירה. העיקרון המנחה הוא עקרון ההלימה, שבהתאם לו נקבע מתחם העונש ההולם, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ראו סע' 40א ואילך לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 ולהמחשה: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, מיום 5.8.13).

בכי כי עסקינן בנסיבות באירוע בודד.

באשר לקביעת מתחם העונש ההולם - הערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם הם הערכים המוגנים ע"י עבירת התקיפה, קרי הגנה על שלמות גופה וכבודה של המתלוננת, בשים לב לצורך למגר את עבירות האלימות ע"י ענישה הולמת (ראו למשל - ע"פ 8314/03 רג'אח שיהד נ' מדינת ישראל, מיום 7.6.05). בנסיבות, המדובר בתקיפה המצויה ברף נמוך של חומרה ועם זאת, מנגד, הופנתה היא כלפי ישישה שהיא אימו של הנאשם.

מדיניות הענישה הנוהגת מלמדת ככלל על ענישה בנסיבות מעין אלה, הנעה בין מאסר מותנה למאסר ממשי, בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, בכללן, עוצמת האלימות שהופעלה, מיקום הפציעות, חומרתן, הרקע למעשים ועוד:

א. ברע"פ 4815/16 **כחלון נ' מדינת ישראל** (מיום 26.6.16) אישר בית המשפט העליון את דחיית ערעורה של הנאשמת על גזר דינו של בית משפט השלום. המדובר היה בשני אישומים שעניינם תקיפה- סתם ואיומים, על רקע סכסוך שכנים. הנאשמת נדונה למאסר מותנה בן חודשיים למשך שנתיים, התחייבות ופיצוי.

ב. בע"פ (מחוזי מרכז) 20597-07-15 **עוקשי נ' מדינת ישראל** (מיום 17.1.16) אושר עונש מאסר מותנה בעניינו של נאשם נעדר עבר פלילי, אשר תקף בשתי הזדמנויות שונות את המטפלת של אימו, בכך שבעט בידה ודחף אותה. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות. נקבע מתחם עונש הנע בין מאסר מותנה למס' חודשי מאסר הניתנים לריצוי בעבודות שירות.

ג. בת"פ (שלום באר שבע) 40221-12-13 **מדינת ישראל נ' ווקנין** (מיום 9.2.16) הורשע הנאשם בכך שהשליך תה חם לעבר פניו של חבר כנסת, בעת הפגנה. לחובת הנאשם עבר מכביד גם בעבירות אלימות, והוא נדון לתקופות מאסר בעברו, לרבות בגין תקיפת רופא ועובד סוציאלי. נקבע מתחם עונש הנע בין מאסר מותנה למספר חודשי מאסר. הנאשם נדון למאסר בפועל בן 4 חודשים וכן מאסר מותנה.

ד. בת"פ (שלום באר שבע) 29914-09-14 **מדינת ישראל נ' חמדי** (מיום 11.2.15) הורשע הנאשם בתקיפת אימו בכך שהפילה ארצה, הכה בפניה ושרט אותה באופן שנגרמו לה שריטות וכן חבלה ברגלה. נקבע כי מדובר בדרגת חומרה בינונית ועם זאת ניתן משקל לסליחת האם. על הנאשם הושתו מאסרים מותנים וצו מבחן.

ה. בת"פ (שלום באר שבע) 33580-06-13 **מדינת ישראל נ' אבבה מנגסטו** (מיום 1.7.13) נדון הנאשם ל- 3 חודשי מאסר בפועל בגין תקיפה סתם, בעקבות אימוץ הסדר טיעון בין הצדדים (שלא נערך בשל קושי ראיתי).

ו. בת"פ (שלום קריית גת) 41989-09-12 **מדינת ישראל נ' באיץ** (מיום 11.12.13), נדון הנאשם למאסר מותנה והתחייבות לאחר שתקף את אביו. המדובר בהכאת האב בראשו, החזקתו בגרון וחניקתו. העונש הושת בעקבות אימוץ הסדר טיעון בין הצדדים (שלא נערך בשל קושי ראיתי).

ז. במקרים נוספים הסתפקו בתי המשפט בענישה צופה פני עתיד- ראו למשל: ת"פ (קריית גת) 26853-07-13 **מדינת ישראל נ' סבח** (מיום 12.12.13); ת"פ (ראשל"צ) 47766-05-12 **מדינת ישראל נ' ארדני אטשה** (מיום 28.10.13); ת"פ (שלום, תל אביב יפו) 287-07-13 **מדינת ישראל נ' אהרן בן יצחק יפה** (מיום 25.07.13) וכן ת"פ (קריית גת) 41406-07-11 **מדינת ישראל נ' דיין** (מיום 31.12.13).

האסמכתאות לעיל אינן ממצות וברי כי לא אחת הושתו גם מאסרים בפועל, גם שלא לריצוי בעבודות שירות. לאחר שנדרשתי למכלול השיקולים הרלבנטיים, אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה ל- 5 חודשי מאסר בפועל.

באשר לקביעת העונש המתאים בגדרי המתחם - כאן רשאי בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

לחומרא שקלתי את עברו הפלילי של הנאשם ואת העובדה כי המדובר במי שתקף את אימו. עם זאת, קיימים מספר נימוקים משמעותיים, בצד הקולא.

באשר למיהות העושה - הנאשם לא "סייע" לבית המשפט לסייע לו-עצמו. הנאשם נמנע מליטול אחריות וממילא נמנע מלהודות במיוחס לו. בכך הביא להעדת אימו הישישה. עברו הפלילי וודאי אינו מהווה נקודת זכות. בד בבד, נמנע הנאשם, וטעמיו עימו, מלהעיד להגנת עצמו. על אף כל האמור, את עונשו יש לגזור באופן מידתי ובשים לב לעקרון ההלימה, תוך מתן משקל מתאים גם לשיקולים לקולא. גם נאשם שאינו מסייע להגנת עצמו זכאי לכך כי בית המשפט ינהג בו באופן מדוד ושקול, בשים לב לטיב העבירה וכלל הנסיבות.

במשך מספר ישיבות התוודעתי לנאשם ולדרך התנהלותו. מצאתי כי הנאשם התנהל לא אחת באופן לא רציונאלי, לטעמי, עת דחה ושב ודחה כל ניסיון של באת כוחו ואף של בית המשפט לשכנעו להעיד להגנת עצמו, כמו גם לבאר בשלב הטיעון לעונש כל דבר מה שיש בו כדי לסייע לו במצבו. בד בבד, לא ניתן להתעלם מן הרושם העז, לפיו עסקינן באדם שנסיבות חייו אינן פשוטות כלל ועיקר, אשר התיימש ממצבו. אף אם אניח לחובת הנאשם כי למצער חלק מהתנהלותו הייתה מגמתית- ואיני סבור כי כך הדבר - לא היה בכך כדי לשנות מהותית מהתרשמותי זו.

אין כל ספק בליבי כי עסקינן בדר רחוב, שכוחותיו בעת הזו דלים ושמה אף דלים מכל דלים. לעיתים נדמה היה שמא הנאשם, בהתרסותו, מבקש ולו במידת מה להיכלא בשנית, כפתרון למצוקותיו. זאת ועוד, בהינתן כי הכרעת דיני ניתנה על יסוד גרסת האם במשטרה, נותרה עמימות בשאלה האם בהשליכו את המזון לעבר אימו עשה כן בכוונה לפגוע בה, אם לא. ספק זה, שלא היה בעל משמעות בשלב הכרעת הדין, הוא בעל משמעות בשלב הטיעון לעונש ופועל מטבעו לזכות הנאשם.

משקל נוסף לקולא אני מוצא ליתן בשים לב לרצונה הברור של האם המתלוננת, כי בנה לא ישוב לבית המאסר.

עוד עיינתי בגזר דינו של הנאשם, מושא הרשעתו האחרונה (ת"פ 43996-07-17 מיום 18.7.18, מבית משפט זה), שם פעל הנאשם מתוך מצוקה על רקע מגעיו עם גורמי הרווחה.

בשולי הדברים אך לא בשולי חשיבותם, אציין כי בתום הטיעון לעונש, לאחר גמר הדיון ועם צאתי מן האולם, הבחנתי בנאשם כשהוא פונה ליושבים בו בבקשה לקבלת נדבה לצורך רכישת מזון.

באשר למהות המעשה - מבלי להקל ראש, עסקינן בתקיפה שאינה מצויה ברף גבוה של חומרה. אמנם המדובר במעשה שיש בו משום השפלה כלפי המתלוננת ועם זאת אין מדובר בתקיפה "קלאסית" בדרך של הכאה וממילא לא נגרמה למתלוננת כל חבלה.

לאור כל האמור באתי לכלל מסקנה כי אינטרס הציבור לא יינזק, ככל שאמנע מלהשית על הנאשם מאסר ממשי או אף

מאסר לריצוי בעבודות שירות. באת כוח הנאשם נמנעה מלעתור לקבלת תסקיר וממילא סבורני כי אין בו צורך של ממש בנסיבות, שכן כלל הנתונים הרלבנטיים לשם הכרעה מצויים לפניי.

מצאתי כי יהא זה מן הדין בנסיבות לנהוג בנאשם מנהג בית הילל ולא להחמיר עימו בדרך של השתת ענישה מוחשית. בהינתן מצבו הכלכלי והכללי של הנאשם, אמנע מלהשית עליו קנס כספי.

אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 5 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירת אלימות פיזית כלפי אדם.
- ב. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך 3,000 ₪, שלא יעבור במשך 3 שנים על העבירה בה הורשע. הנאשם יחתום כאמור תוך 7 ימים מיום מתן גזר הדין שאם לא כן יאסר למשך 10 ימים.

זכות ערעור כחוק, תוך 45 ימים, לבית המשפט המחוזי- מרכז.

ניתן היום, י"ט אדר ב' תשע"ט, 26 מרץ 2019, במעמד הצדדים.